

Голѣмата круша.

Вечеръ. Въ широката и топла стая играеха двѣ дѣца на »кончета«. Момченцето, налпало врѣвъ въ устата си, тичаше волно изъ стаята, риташе, скачеше — то бѣше коньтъ. Момиченцето държеше въ ржката си прѣчка и гонѣше »коньтъ« — то бѣше фойтонджиятъ.

— Тпрррр! . . . извика Славка, тъй се казва-ше момиченцето. — Слушай, Павелчо, спри се! Щомъ кажа: тпрррр! трѣба да спрешъ. Коньтъ трѣба да слуша господаря си.

А Павелчо олънальшия, изплѣвилъ езикъ, за пѣхтѣнь тича изъ стаята.

Въ стаята влѣзе Павелчовата майка и тъй спрѣ да тича. Тя го прѣгърна, отри потѣта отъ лицето му, погали го и каза:

— Колко хубаво играе моето момче! Поиграй си още малко, че послѣ ще легнешъ да спишъ вече.

И тя почна да прибира и нарежда нѣщо изъ шкафа

— Дѣца, не сте ли виждали тука малко захаръ? — каза майката

— Азъ не съмъ я взималъ, мамо, — извика Павелчо и почервенѣ като божуръ.

— И азъ не съмъ я взимала, госпожо, — обади се Славка. — Тя бѣ дѣте на слугинята имъ.

— Чудно нѣщо! Кждѣ може да се дѣне тази захаръ? Азъ сама я турихъ тука! . . . викаше майката и постоянно търсѣше изъ стаята.

Павелчо почервенѣ още повече.

— Чакай да видя да не я е изяла котката, — каза майката и излѣзе.